

Sygn. akt I C 425/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Kamila Rzucidło-Sidorska

Protokolant Olga Olech

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2017 roku w Ciechanowie

sprawy z powództwa Zakładu Produkcji (...) I. W. z siedzibą
w Z.

przeciwko (...) w C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) w C. na rzecz powoda Zakładu Produkcji (...) I. W. z siedzibą w Z. odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty tj.

- 1 269,36 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt dziewięć złotych trzydzieści sześć groszy) od dnia 20 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

- 701,10 zł (siedemset jeden złotych dziesięć groszy) od dnia 20 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

- 1 316,10 zł (jeden tysiąc trzysta szesnaście złotych dziesięć groszy) od dnia 20 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

- 2 167,26 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia sześć groszy) od dnia 27 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

- 937,26 zł (dziewięćset trzydzieści siedem złotych dwadzieścia sześć groszy) od dnia 12 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

- 6 391,08 zł (sześć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych osiem groszy) od dnia 12 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

II. zasądza od pozwanego (...) w C. na rzecz powoda Zakładu Produkcji (...) I. W. z siedzibą w Z. odsetki za zwłokę w wysokości określonej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku ordynacja podatkowa liczone od kwoty tj.

- 1 269,36 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt dziewięć złotych trzydzieści sześć groszy) od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 09 grudnia 2016 roku;

- 701,10 zł (siedemset jeden złotych dziesięć groszy) od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 09 grudnia 2016 roku;

- 1 316,10 zł (jeden tysiąc trzysta szesnaście złotych dziesięć groszy) od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 09 grudnia 2016 roku;

- 2 167,26 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia sześć groszy) od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 09 grudnia 2016 roku;

- 937,26 zł (dziewięćset trzydzieści siedem złotych dwadzieścia sześć groszy) od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 09 grudnia 2016 roku;

- 6 391,08 zł (sześć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych osiem groszy) od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 30 grudnia 2016 roku;

III. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

IV. zasądza od pozwanego (...) w C. na rzecz powoda Zakładu Produkcji (...) I. W. z siedzibą w Z. kwotę 2 517,00 zł (dwa tysiące pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2 417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 425/16

UZASADNIENIE

Powódka I. W. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Produkcji (...) I. W. z siedzibą w Z. wniosła w dniu 16 grudnia 2015 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w L. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym wnosząc o zasądzenie od pozwanego (...) w C. Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej kwoty 12.782,16 zł tytułem dostawy wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od:

- kwoty 1.269,36 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) od dnia 20 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

- kwoty 701,10 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) od dnia 20 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

- kwoty 1.316,10 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) od dnia 20 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

- kwoty 2.167,26 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) od dnia 27 lutego 2015 roku do dnia zapłaty i

- kwoty 7.328,34 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) od dnia 12 marca 2015 roku do dnia zapłaty,

oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (pozew – k. 2-7 akt)

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lubieniu uwzględnił powództwo w całości i w dniu 16 grudnia 2015 r. wydał nakaz zapłaty. (nakaz zapłaty – k. 8 akt)

Pozwany (...) w C. (...) wniósł sprzeciw od w/w nakazu zapłaty

w którym zaskarżył go w całości oraz podniósł, iż właściwość sądu została ustalona

w klauzuli prorogacyjnej zawartej w § 8 pkt 3 umowy zawartej między stronami, która stanowi, że w przypadku nie dojścia do porozumienia spory będą rozstrzygane przez sąd właściwy dla siedziby zamawiającego. Siedzibą zamawiającego jest C.. W dalszej części sprzeciwu nie kwestionował istnienia swego zobowiązania wobec powódki. Podkreślił, że opóźnienia w płatnościach spowodowane są jego bardzo trudną sytuacją finansową, która zmusza go do podejmowania ciężkich wyborów dotyczących kolejności spłaty długów. Szpital wniósł o rozłożenie spłaty zadłużenia na 8 równych miesięcznych rat oraz podniósł, iż jest gotów do zawarcia ugody z powódką. Ponadto wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu z uwagi na treść art. 102 KPC. (sprzeciw – k. 10-13 akt)

Ostatecznie postanowieniem z dnia 3 marca 2016 roku sprawę przekazano do rozpoznania tut. sądowi. (postanowienie – k. 39 akt)

Pismem z dnia 26 kwietnia 2016 roku (data nadania w placówce pocztowej) I. W. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Produkcji (...) I. W. z siedzibą w Z. m.in. zmieniła i sprecyzowała żądanie pozwu w zakresie żądanych odsetek w ten sposób, że zażądała od dochodzonych pozwem należności - składających się na należność główną - odsetek w następujących wysokościach:

- od dat wymagalności poszczególnych należności do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości odsetek ustawowych i
- od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych. (pismo – k. 47-48 akt)

Natomiast w odniesieniu do treści sprzeciwu powódka w piśmie z dnia 27 października 2016 roku (data nadania w placówce pocztowej) m.in. oświadczyła, że nie wyraża zgody na spłatę należności przez pozwanego w terminie późniejszym. (pismo – k. 64-68 akt)

W dniu 27 grudnia 2016 roku pozwany (...) w C. (...) skierował do tut. sądu pismo, w którym poinformował o częściowej spłacie należności objętej pozwem. Na potwierdzenie powyższego załączył dowód zapłaty w dniu w dniu 9 grudnia 2016 roku na rzecz powódki kwoty 6.391,08 zł. (pismo wraz z potwierdzeniem przelewu – k. 81-82 akt)

Przedsiębiorczyni w piśmie złożonym w dniu 10 stycznia 2017 roku (data nadania w placówce pocztowej) skonkretyzowanym w piśmie z dnia 22 maja 2017 roku (data nadania w placówce pocztowej) cofnęła pozew w części, a mianowicie w zakresie dochodzonej należności głównej, tj. kwoty 12.782,16 zł wraz z zrzeczeniem się w tym zakresie roszczenia, z uwagi na spłatę jej przez pozwanego w dniach – 9 grudnia 2016 roku i w dniu 30 grudnia 2016 roku w dwóch równych ratach W pozostałym zaś zakresie, tj. żądania zasądzenia odsetek i kosztów procesu w dalszym ciągu popierała powództwo, przy czym ponownie je zmodyfikowała, w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od kwot:

- 1.269,36 zł odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 20 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 701,10 zł odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 20 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 1.316,10 zł odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 20 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2.167,26 zł odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 27 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 937,26 zł odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 12 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 6.391,08 zł odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 12 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. (pismo – k. 92-94 akt, pismo – k. 116 akt)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W wyniku postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, prowadzonych w trybie przetargu nieograniczonego, na podstawie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych (Dz.U. 2004 nr 19 poz. 177 z późn. zm.) w dniu 28 kwietnia 2014 roku strony: pozwany - (...) w C. (...) i powódka – I. W. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Produkcji (...) I. W. z siedzibą w Z. zawarli umowę nr (...), której przedmiotem była dostawa odzieży dla pracowników szpitala, wymienionych w zestawieniach asortymentowo – wartościowych, stanowiących załącznik do umowy. Umowa obowiązywała w okresie od daty jej zawarcia do dnia 30 czerwca 2015 roku. Szpital zobowiązany był zapłacić cenę za dostarczony towar w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury VAT.

bezsporne, w tym umowa wraz z aneksem – k. 22-25 akt

Na zamówienie pozwanego, powódka dostarczyła towary, a następnie wystawiła z tego tytułu faktury VAT. Łączna wartość tych faktur wyniosła 12.782,16 zł, w tym:

- nr (...) z dnia 20 grudnia 2014 roku na kwotę 1.269,36 zł z terminem wymagalności 19 stycznia 2015 roku,
- nr (...) z dnia 20 grudnia 2014 roku na kwotę 701,10 zł z terminem wymagalności 19 stycznia 2015 roku,
- nr (...) z dnia 20 grudnia 2014 roku na kwotę 1.316,10 zł z terminem wymagalności 19 stycznia 2015 roku,
- nr (...) z dnia 27 stycznia 2015 roku na kwotę 2.167,26 zł z terminem wymagalności 26 lutego 2015 roku,
- nr (...) z dnia 9 lutego 2015 roku na kwotę 7.328,34 zł z terminem wymagalności 11 marca 2015 roku.

bezsporne, w tym faktury VAT - k. 53-57 akt

Pozwana placówka medyczna nie uregulowała należności za które zostały wystawione w/w faktury VAT w terminie ich wymagalności.

bezsporne

Powódka pismem z dnia 29 października 2015 roku wezwała pozwanego szpital do zapłaty należności w terminie 5 dni, z zastrzeżeniem, że w przypadku nieuregulowania zobowiązania w powyższym terminie sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego. Pozwany na to wezwanie nie odpowiedział.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 58-59 akt

(...) w C. (...) po dniu wniesienia pozwu – w dniu 9 grudnia 2016 roku i w dniu 30 grudnia 2016 roku spłacił całość dochodzonej należność głównej w kwocie 12.782,16 zł.

bezsporne, w tym potwierdzenie przelewu – k. 90 akt

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny. Roszczenie zostało oparte na dokumentach w postaci faktur VAT, które nie zostały zakwestionowane przez pozwanego. Pozwany nie negocjował przy tym ani faktu dostawy towarów, stosownie do wystawionych faktur, ani tego, że nie zapłacił powódce ceny za dostarczony mu towar w terminie wymagalnym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Strony niniejszego procesu łączyła umowa dostawy. Zgodnie z art. 605 KC przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo periodycznie, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzecz i do zapłacenia ceny.

W sprawie niniejszej bezspornym było, iż dostawca (tu: powódka) spełnił swój obowiązek i dostarczył towary w postaci – odzieży dla pracowników szpitala, zaś odbiorca (tu: pozwany szpital) odebrał te rzeczy, lecz za wystawione faktury VAT nie uiścił należności, mimo upływu terminu wskazanego w nich, a ustalonego zgodnie z treścią umów. Dopiero w toku niniejszego postępowania w dniach – 9 i 30 grudnia 2016 roku pozwany spłacił całość dochodzonej należności głównej w łącznej kwocie 12.782,16 zł. Wobec czego powódka cofnęła powództwo w tej części, wraz z zrzeczeniem się roszczenia.

Treść art. 203 § 1 KPC wskazuje, iż pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Natomiast § 4 tego artykułu stanowi, iż sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko

wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Sąd stwierdził, że z okoliczności sprawy nie wynika, by częściowe cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie było sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa, ponadto pozwany nie sprzeciwiał się tej czynności procesowej, wobec czego należało uznać, iż powódka skutecznie cofnęła pozew w zakresie kwoty – 12.782,16 zł i w tym zakresie należało umorzyć postępowanie zgodnie z art. 355 KPC w zw. z art. 203 KPC, o czym orzeczono **w pkt III sentencji wyroku.**

W niniejszej sprawie – jak wskazano wyżej - pozwany uiścił należności wynikające z wszystkich faktur VAT, po dniu ich wymagalności, tym samym powódce na podstawie art. 481 § 1 i 2 KC oraz art. 8 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (dalej: (...)) przysługują odsetki ustawowe, odpowiednio – odsetki za opóźnienie i odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych – z uwagi na tak określone przez nią żądanie.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 KC, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1); jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2). Powódka powyższych odsetek żądała od dnia wymagalności każdej z należności wynikającej z faktur VAT, składających się na należność główną do dnia 31 grudnia 2015 roku. Natomiast od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, żądała odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych. Zgodnie z art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.), w przypadku transakcji handlowych w rozumieniu ustawy zmienianej w art. 1, zawieranych w wyniku przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, na podstawie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 907, z późn. zm.), wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (1 stycznia 2016 roku), stosuje się przepisy dotychczasowe. Tym samym zgodnie z art. 8 UTZTH – obowiązującym w chwili zawarcia przez strony przedmiotowej umowy dostawy - 28 kwietnia 2014 roku – w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty (...).

Sąd powyższe zobligowany był uwzględnić, w związku z czym orzekł jak **w pkt I i II sentencji wyroku.**

Stosownie do art. 320 KPC w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W niniejszej sprawie pozwany podniósł, że powodem nieuregulowania przez niego w terminie zobowiązań jest brak wystarczających środków finansowych spowodowany niedostatecznym dofinansowaniem tego podmiotu przez NFZ, a nie brakiem jego dobrej woli w spłacaniu zobowiązań. Pozwany podniósł także, że mając ograniczone środki

i realizując społecznie istotną funkcję, zmuszony jest podejmować często trudne decyzje, które długi winien spłacać w pierwszej kolejności. W ocenie pozwanego zachodzi więc szczególnie uzasadniony wypadek, o którym stanowi art. 320 KPC, co według jego poglądu winno uzasadnić rozłożenie na raty zasądzonych świadczenia.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie świadczenia na raty. Przede wszystkim należy podkreślić, że faktem znanym sądowi z urzędu jest nie regulowanie przez pozwanego należności wobec swych kontrahentów, o czym świadczą liczne procesy sądowe. Jego obowiązkiem jest więc zaciąganie jedynie takich zobowiązań, które będzie w stanie realizować. To na tym bowiem podmiocie ciąży obowiązek takiego gospodarowania uzyskanymi środkami, aby

posiadać środki na bieżące regulowanie należności wobec swoich kontrahentów. Niedopuszczalnym jest przenoszenie kosztów finansowania działalności pozwanego na inne podmioty. Są one uczestnikami obrotu gospodarczego, których celem i zadaniem jest osiągnięcie zysku. Do zakresu ich działalności nie należy kredytowanie działalności innych jednostek, nawet takich, jakimi są szpitale. Warto też podkreślić, że pozwany deklaruje chęć zawarcia ugody z powódką. Mimo to jednak żaden jego przedstawiciel nie stawiał się na rozprawie przed miejscowym sądem. Żaden jego przedstawiciel nie kontaktował się również ze stroną powodową. Powyższe okoliczności powodują daleko idący sceptycyzm co do rzeczywistej woli spłaty przez pozwanego zobowiązań i w ocenie sądu mają na celu jedynie - niezaskądające na uwzględnienie - odroczenie spłaty zaciągniętych zobowiązań.

Orzekając o kosztach procesu, w **pkt sentencji IV wyroku**, sąd oparł się o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu określoną w art. 98 KPC, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) (§ 1). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (odpowiednio radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3).

W odniesieniu do odpowiedzialności z tytułu kosztów procesu, cofnięcie pozwu traktowane jest jako przegranie sprawy, chyba że wywołane było zaspokojeniem roszczenia powoda w toku procesu (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 stycznia 2003 roku, I ACz 6/03, OSA 2003/9/40). W niniejszej sprawie pozwany po wytoczeniu powództwa (16 grudnia 2015 roku) w dniach - 9 i 30 grudnia 2016 roku zapłacił powódce całość należności głównej objętej żądaniem pozwu. Tym samym zasadne jest żądanie powódki zwrotu kosztów procesu. Pozwany przegrał proces w całości, a zatem winien mu zwrócić wszystkie poniesione przez powódkę, a niezbędne koszty procesu. Na koszty te złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 160,00, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 zł ustalone w oparciu o treść przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 t. j.) oraz 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu reprezentującemu stronę powodową w niniejszej sprawie.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o nieobciążanie go kosztami procesu, w którym powołał się on na treść art. 102 KPC. Przepis ten stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W przedmiotowej sprawie nie ujawnił się wypadek szczególnie uzasadniony. Stwierdzić bowiem należy, że to niesumiennie i oczywiście niewłaściwe postępowanie pozwanego doprowadziło do zainicjowania procesu i powstania związanych z nim kosztów. Pozwany prowadził proces w sposób nielojalny. Usiłował go przewlekać poprzez zaproponowanie zawarcia ugody. Następnie nie podjął w kierunku jej zawarcia żadnych czynności. Pozwany, z uwagi na swoje postępowanie, nie zasługuje więc na potraktowanie go w uprzywilejowany sposób, a w rezultacie na zwolnienie go z obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy orzekł, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)